

ROBERT GALBRAITH

SMRTÍCÍ
BÍLÁ

ČTVRTÝ PŘÍPAD CORMORANA STRIKA A ROBIN ELLACOTOVÉ

KNIHA ZLIN

PROLOG

*Štěstí – milá Rebeke –, štěstí, to je především a hlavně tichá,
radostná a bezpečná jistota, že nenesíš žádnou vinu.*

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

Kdyby tak jen ty labutě na temně zelené hladině jezera vydržely plavat bok po boku. Ten snímek se mohl stát pro svatebního fotografa vrcholem kariéry.

Nechtěl měnit místo, kde stojí novomanželé, protože měkké světlo za klenbou stromů proměňovalo nevěstu s rozpuštěnými rudozlatými kadeřemi v prerafaelitského anděla a zvýrazňovalo ostře řezané lící kosti jejího manžela. Nedokázal si vzpomenout, kdy naposled si ho objednali k fotografování tak pohledného páru. S novomanželi Cunliffeovými nepotřeboval používat žádné diplomatické triky, nemusel si mladou paní nijak natáčet, aby zakryl tučné záhyby kůže na zádech (dalo-li se jí vůbec něco vytknout, pak byla možná trochu příliš hubená, to ale na fotografii bude vypadat jenom dobře). Ženicha vůbec nemusel nabádat, aby se snažil „usmívat se zavřenými ústy“, protože mladý pan Cunliffe měl zuby vzorně rovné a zářivě bílé. Jedinou věcí, již bylo potřeba skrýt, ale kterou bude snadné na vyhotovených snímcích vyretušovat, tak zůstávala ošklivá dlouhá jizva nevěstině předloktí: purpurová a místy modrofialová, s dosud viditelnými stopami vpichů po šití.

Když to ráno fotograf dorazil do domu jejích rodičů, měla paži zavěšenou v návleku a ránu skrytou v obinadle. Docela ho zaskočilo, když si je na fotografování sundala. Dokonce si říkal, jestli se náhodou před svatbou

nepokusila o sebevraždu, neboť mu to celé bylo jasné. Po dvaceti letech v téhle branži se už vyznal.

„Přepadli mě,“ řekla mu tehdy paní Cunliffeová – nebo spíš Robin Ellacottová, již ještě před dvěma hodinami byla. Fotograf byl přecitlivělý muž. Usilovně se snažil zapudit představu ocelové čepele zajíždějící do toho hebkého, bledého těla. Ošklivá rána se teď naštěstí skrývala ve stínu vrženém kyticí smetanově bílých růží, již paní Cunliffeová držela v ruce.

Labutě, ty zpropadené labutě. Kdyby se obě z pozadí odklidily, nevadilo by to, jenže takhle se jedna z nich pořád potápěla, načechraná pyramida jejího zadku trčela uprostřed jezera jako opeřený ledovec, a její rejdění čeřilo vodní hladinu takovým způsobem, že následné digitální odstranění by bylo mnohem složitější, než si představoval mladý pan Cunliffe, který už takové řešení navrhl. Její druh mezitím dál číhal u břehu: elegantní, klidný a rozhodně mimo záběr.

„Už to máte?“ otázala se nevěsta se zjevnou netrpělivostí.

„Vypadáš úžasně, holčičko,“ prohlásil ženichův otec Geoffrey, který stál fotografovi za zády. Zdálo se, že už je líznutý. Rodiče novomanželů, svědci i družičky scénu pozorovali ze stínu nedalekých stromů. Nejmenší z družiček, ještě batoleti, museli zabránit, aby házela do jezera kamínky, a teď si naříkavě stěžovala mamince, která k ní promlouvala jednotvárným, rozčilujícím šepotem.

„Už to máte?“ znovu se zeptala Robin a svého tchána zcela ignorovala.

„Skoro,“ zalhal fotograf. „Trochu víc se k němu prosím, Robin, nakloňte. To je ono. A teď pořádný široký úsměv. Usmívat se, teď!“

Mezi manželským párem vládlo napětí, které nešlo tak úplně připsat na vrub těžkostem při pózování. Fotografovi to bylo jedno. Nebyl manželský poradce. Poznal už manžele, kteří na sebe začali křičet, zatímco si chystal expozimetr. Jedna nevěsta utekla z vlastní svatební hostiny. Pro pobavení kamarádů stále uchovával rozmazaný snímek z roku 1998, na kterém ženich dává hlavičku svému svědkovi.

Cunliffeovi vypadali skvěle, ale on jim moc nadějí nedával. Ta protáhla jizva na nevěstině předloktí jej od toho odrazovala hned od začátku. Celé mu to připadalo jaksi zlověstné a odpudivé.

„Už toho necháme,“ prohlásil ženich zničehonic a Robin pustil. „Máme toho už dost, ne?“

„Počkejte, ještě moment, teď tam pluje ta druhá!“ zaprotestoval fotograf naštvane.

Ve chvíli, kdy Matthew Robin pustil, začala labuť od vzdáleného břehu brázdit zelenou vodní hladinu směrem ke své družce.

„Nemyslíš, že to ty lesby dělají naschvál, Lindo?“ otočil se Geoffrey s přítroublým smíchem k nevěstině matce. „Zatracený mrchy.“

„Na tom nezáleží,“ řekla Robin a povytáhla si dlouhou sukni nad kotníky, takže se ukázaly její boty s poněkud příliš nízkými podpatky. „Jsem si jistá, že něco se snad povede.“

Vyšla z podrostu pod stromy do pražícího slunce a zamířila přes trávník k zámečku ze sedmnáctého století, kde už bloumala většina svatebních hostů, popíjela šampaňské a obdivovala výhledy z hotelového pozemku.

„Myslím, že ji bolí ta ruka,“ obrátila se nevěstina matka na ženichova otce.

To je kravina, pomyslel si fotograf s jistým mrazivým uspokojením. Hádali se už v autě.

Když vycházeli z kostela, vypadali novomanželé pod záplavou konfet docela šťastně, po příjezdu do venkovského hotelu si však nasadili strnulé masky lidí, kteří se marně snaží potlačit svůj hněv.

„Bude v pohodě, potřebuje se jen něčeho napít,“ prohlásil Geoffrey spokojeně. „Běž jí dělat společnost, Matte.“

Matthew se už za svou nevěstou vydal, a jelikož ta cestou přes trávník na svých jehlových podpatcích jen namáhavě udržovala rovnováhu, snadno ji dostihl. Zbytek skupiny je následoval a nevěstiny mátově zelené krajkové šaty se třepotaly v horkém vánku.

„Musíme si promluvit, Robin.“

„Tak mluv.“

„Zastav se na chvílku, prosím, počkej.“

„Když se zastavím, budeme mít za chvílku v zádech rodinu.“

Matthew se ohlédl. Měla pravdu.

„Robin...“

„*Nedotýkej se mé ruky!*“

V horku jí v ráně prudce tepalo. Robin se snažila najít tašku, v níž měla pevnou gumovou ochrannou ortézu, ta se však

nacházela někde mimo dosah v novomanželském apartmá, což bylo bůhvíckde.

Blížili se k zástupu svatebčanů postávajících ve stínu a pomalu začínali rozeznávat jednotlivé hosty. Snadné bylo rozeznat ženy, protože měly na hlavách klobouky. Matthewově tetě Sue sedělo na hlavě ocelově modré kolo, Robinina švagrová Jenny se pyšnila originálním výtvozem ze žlutých per. Muži splývali v rozmazané konformitě tmavých obleků. Z této vzdálenosti nešlo s jistotou určit, zda je mezi nimi také Cormoran Strike.

„Jenom se na chvíli zastav, budeš tak hodná?“ požádal ji Matthew, jelikož teď o notný kus utekli rodině, která přizpůsobila tempo její batolecí neteři.

Robin se zastavila.

„Prostě mě jenom šokovalo, že ho vidím, to je všechno,“ prohlásil Matthew opatrně.

„A ty si snad myslíš, že já čekala, že vpadne uprostřed obřadu do kostela a pokácí květinovou výzdobu?“ zeptala se Robin.

Matthew by tu odpověď uměl přijmout, nebýt úsměvu, který se Robin snažila potlačit. Nezapomněl na radost v její tváři, když její bývalý šéf vrazil doprostřed svatebního obřadu. Přemýšlel, jestli jí vůbec někdy bude schopen odpustit, že své „ano“ řekla s očima upřenýma namísto na svého novomanžela na tu mohutnou, ošklivou, rozháranou postavu Cormorana Strika. Celé svatební shromáždění si muselo všimnout, jak se na něho rozzářila.

Rodiny je opět pomalu doháněly. Matthew jemně uchopil Robinin za paži, s prsty několik centimetrů nad ranou po noži, a vedl ji dál směrem k hostům. Podvolila se a ochotně s ním šla, ačkoli ji podezíral, že jen proto, že doufá, že se blíží ke Strikovi.

„Říkal jsem ti už v autě, že jestli se chceš vrátit k němu do práce...“

„... tak jsem úplně blbá,“ skočila mu do řeči Robin.

Muže shromážděné na terase už teď šlo od sebe rozeznat, ale Strika Robin nikde neviděla. A to byl vysoký a mohutný. Měla by ho umět rozpoznat i mezi svými bratry a strýci, kteří také všichni měřili přes metr osmdesát. Její nálada, která se vznesla do takových výšin, když se Strike objevil, teď znovu prudce klesla jako deštěm zmáčené ptáčátko. Musel asi zmizet hned po obřadu a do minibusu jedoucího do hotelu zřejmě ani nenastoupil. Jeho krátká návštěva prozrazovala gesto dobré vůle, ale nic víc. Nevrátil se, aby jí nabídl návrat do práce, jen jí chtěl poblahopřát do nového života.

„Hele,“ pokračoval Matthew laskavěji. Věděla, že i on si pozorně prohlíží shromážděný dav, zjistil, že Strike mezi hosty není, a dospěl ke stejnému závěru. „Já chtěl v autě říct jenom jediný: záleží jen a jen na tobě, co budeš chtít dělat, Robin. Kdyby tě chtěl – jestli chce, aby ses vrátila –, měl jsem o tebe, proboha, jen strach. Pracovat pro něho nebylo přece tak úplně bezpečné, nebo snad ano?“

„Nebylo,“ přisvědčila Robin a v ráně na ruce jí zaškubalo. „Bezpečný to opravdu nebylo.“

Otočila se ke svým rodičům a ke zbytku rodiny, čekala, až k nim všichni dojdou. Chřípí jí zaplavila dráždivě sladká vůně rozpálené trávy a do odhalených ramen jí pražilo slunce.

„Nechceš jít k tetičce Robin?“ zeptala se Matthewova sestra.

Malá Grace ochotně popadla Robin za poraněnou paži, zavěsila se na ni, až Robin vyjekla bolestí.

„Jé, promiň, Robin... Pusť ji, Gracie...“

„Šampaňské!“ vykřikoval Geoffrey. Objal Robin kolem ramen a vedl ji k čekajícímu davu.

Pánské záchodky, přesně jak Strike u tohoto luxusního hotelu předpokládal, nijak nezapáchaly a zářily úzkostlivě udržovanou čistotou. Kéž by si tak mohl vzít s sebou do poklidného soukromí kabinky pivo, ale to by jen posílilo dojem, že jde o nějakého pochybného alkoholika, který se nechal

na kauci propustit z vězení, aby mohl přijet na svatbu. Ostatně organizátoři recepce se jeho ujistěními, že patří k hostům na svatbě Cunliffeových a Ellacottových nechali přesvědčit jen se špatně skrývanou skepsí.

Dokonce i při plném zdraví naháněl Strike hrůzu, protože byl urostlý, snědý, s přirozeně nevládným výrazem a s boxerskou vizáží. Dnes však vypadal, jako by přišel přímo z ringu. Nos měl zlomený, fialový a naběhlý do dvojnásobné velikosti, oči měl podlité modřinami a opuchlé a jedno ucho zarudlé a lepkavé od krve a s dosud čerstvými začernalými stehy. Řezná rána táhnoucí se přes dlaň byla alespoň ukrytá pod obvazem, ale svůj nejlepší oblek měl pomačkaný a se skvrnami od rozlitého vína z doby, kdy ho měl na sobě naposledy. To nejlepší, co šlo o jeho vzhledu říct, bylo, že se mu před cestou do Yorkshireu podařilo popadnout odpovídající polobotky.

Zív, zavřel bolavé oči a na chvilku si opřel hlavu o chladivou přičku. Byl tak unavený, že by tady na toaletě mohl snadno vsedě usnout. Potřeboval ale najít Robin a požádat ji – snažně ji poprosit, bude-li to potřeba –, aby mu odpustila, že ji vyhodil, a aby se vrátila do práce. Když se v kostele jejich oči setkaly, připadalo mu, že v její tváři zahlédl záblesk radosti. A když pak kolem něho z kostela vydechávala, zavěšená do Matthewa, rozhodně a beze vší pochybnosti se na něho zářivě usmála, takže se rozběhl zpátky přes hřbitov a požádal kamaráda Kudlu, jenž spal na parkovišti v mercedesu, který si na cestu vypůjčil, aby ho ve stopách mikrobusu odvezl na hostinu.

Strike nijak netoužil po tom zůstat na jídlo a proslovy: nepotvrdil účast odpovědí na pozvánku, kterou obdržel ještě předtím, než Robin vyhodil. Chtěl si s ní jen pár minut promluvit, prozatím se však zdálo, že to vůbec nepřichází v úvahu. Už zapomněl, jak to na svatbách chodí. Když hledal Robin na přeplněné terase, ocitl se sám středem nechtěné pozornosti stovek párů očí. Hodil do sebe šampaňské, které nesnášel, a vypařil se do baru, aby si dal pivo. Vzápětí tam za ním vešel tmavovlasý mladík, jehož ústa i čelo se podobaly těm Robininým, a spolu s ním chumel dalších mladých lidí, v jejichž tvářích se zračil podobný výraz potlačovaného vzrušení.

„Vy jste přece Strike, ne?“ oslovil ho mladík.

Detektiv přikývl.

„Martin Ellacott,“ představil se chlapec. „Robinin bratr.“

„Zdravím,“ odtušil Strike a pozvedl zabandážovanou ruku, aby ukázal, že mu ji nemůže podat, aniž by ho to bolelo. „Nevíte náhodou, kde je?“

„Fotí se,“ odpověděl Martin. Ukázal na iPhone, který svíral v druhé ruce. „Jste ve zprávách. Dopadl jste Shacklewellského rozparovače.“

„No jo,“ přisvědčil Strike, „už to tak bude.“

Navzdory čerstvým řezným ranám na dlaní a na uchu měl pocit, jako by k těm násilným událostem, jež se odehrály sotva před dvanácti hodinami, došlo už strašně dávno. Kontrast mezi špinavou skryší, v níž zahnal do kouta vraha, a tímto čtyřhvězdičkovým hotelem byl tak neskutečný, že působil dojmem dvou naprosto odlišných světů.

Do baru vstoupila žena, jíž se na platinových vlasech třepotal tyrkysový fascinátor. I ona držela v ruce telefon, očima jezdila od něj vzhůru a zase zpátky a porovnávala živou Strikovu podobu s obrázkem, který měla nepochybně na obrazovce přístroje.

„Omluvte mě, musím se jít vyčurat,“ obrátil se Strike k Martinovi a zamířil pryč dřív, než by ho mohl oslovit někdo další. Když se cestou vymluvil podezíravému hotelovému personálu, našel nakonec útočiště na záchodě.

Znovu zívá a podíval se na hodinky. Teď už Robin jistě musela s tím fotografováním skončit. S obličejem zkřiveným bolestí, neboť analgetika, jež dostal v nemocnici, přestala už dávno účinkovat, Strike vstal, uvolnil zástrčku a zamířil zpátky mezi ty cizí lidi, kteří na něho neomaladě civěli.

Na vzdáleném konci jídelny se mezitím usadilo smyčcové kvarteto. Hudebníci se pustili do hraní a skupina nejbližších příbuzných, která se právě vrátila z fotografování, nastoupila do řady ke gratulacím, s čímž Robin zřejmě musela v nějakém bodě svatebních příprav souhlasit. Zřekla se tak velkého dílu odpovědnosti za organizaci dnešního dne, že neustále zažívala podobná drobná překvapení. Zapomněla například, že se domluvili

na fotografování po příjezdu do hotelu, a ne před kostelem. Kdyby jen tak nepospíchali s odjezdem v přistaveném daimleru hned po skončení obřadu, možná by dostala příležitost promluvit si se Strikem a požádat ho – snažně ho poprosit, bude-li to potřeba –, aby ji vzal zpátky. Jenže on odešel, aniž by s ní promluvil jediné slovo, a zanechal ji v nejistotě, zda má po tom všem dost odvahy či pokory k tomu, aby mu zavolala a o práci ho poprosila

V kontrastu se zářivým slunečním svitem venku působila místnost temně. Byla obložená dřevem, na oknech visely brokátové závěsy a na stěnách olejomalby ve zlacených rámech. Ve vzduchu se vznášela těžká vůně květinové výzdoby a na sněhobílých ubrusech se blyštělo sklo a stříbrné přibory. Smyčcové kvarteto, které znělo hlasitě v prázdné dřevěné krabici místnosti, v níž se zvuk rozléhal ozvěnou, záhy utonulo v hluku hostů, kteří si při stoupání po venkovních schodech povídali, vesele se smáli a pomalu se shromažďovali na odpočívadle, všichni už plní šampaňského a piva.

„Tak jdeme na to!“ hulákal Geoffrey, který si podle všeho dnešní den užíval víc než všichni ostatní. „Přiveďte je!“

Robin pochybovala, že by Geoffrey dokázal tak naplno projevat svůj entuziasmus, kdyby ještě žila Matthewova matka. Zesnulá paní Cunliffiová ustavičně vrhala po manželovi postranní pohledy a štouchala do něj, neustále ve střehu před jakoukoli nevázaností. Sestra paní Cunliffiové Sue se jako jedna z prvních postavila do řady gratulantů a přinesla s sebou mrazivou atmosféru, protože chtěla sedět u hlavního stolu a ono privilegium jí bylo odepřeno.

„Tak jak to prožíváš, Robin?“ zeptala se a letmo políbila vzduch nedaleko Robinina ucha. Robin, která se cítila mizerně, zkrroušeně a provinile, že nejásá štěstím, si náhle uvědomila, jak moc ji tahle ženská, její nová vyvdaná tetička, nesnáší. „Pěkný šaty,“ pochválila ji teta Sue, ale očima už spočívala na pohledném Matthewovi.

„Kdyby tak tvoje maminka...“ spustila a vzápětí s hlubokým povzdechnutím zabořila tvář do kapesníku, který už měla přichystaný v ruce.

Dovnitř se pomalu šourali další příbuzní a kamarádi, celí rozzáření se navzájem líbali a potřásali si rukama. Geoffrey udržoval řadu a všechny, kdo nedokázali klást aktivní odpor, častoval svým medvědím objetím.

„Takže přišel,“ prohodila Robinina nejoblíbenější sestřenice Katie. Kdyby zrovna nebyla v pokročilém stupni těhotenství, určitě by šla za družičku. Měla dnes termín. Robin žasla, že se Katie pořád ještě drží na nohou. Když se k ní naklonila pro polibek, její břicho bylo tvrdé jako meloun.

„Kdo přišel?“ zeptala se jí, když už Katie podstoupila, aby se objala s Matthewem.

„Tvůj šéf. Strike. Martin do něho před chvílí hučel dole...“

„Myslím, že sedíš tamhle, Katie,“ skočil jí do řeči Matthew a ukázal ke stolu uprostřed místnosti. „Asi budeš chtít ulevit nohám, musí to být v tom vedru úmorný, ne?“

Příchod několika dalších hostů ve frontě Robin sotva zaregistrovala. Na jejich blahopřání odpovídala bezmyšlenkovitě a očima visela na dveřích, jimiž všichni vcházeli. Myslela tím snad Katie, že je Strike přece jenom v hotelu? Přišel za ní z kostela? Chystal se objevit? Kde se skrýval? Hledala přece všude – na terase, v hale, v baru. Na chvíli se v ní vzedmula naděje, jen aby vzápětí zase opadla. Neodehnal ho třeba Martin, který byl pověstný svým nedostatkem taktu? Potom si připomněla, že Strike přece není tak křehké stvoření, a naděje v ní opět začala narůstat. A zatímco její vnitřní já dál putovalo mezi očekáváním a obavami, bylo čím dál obtížnější předstírat konvenční očekávané emoce svatebního dne, jejichž nepřítomnost, jak věděla, si Matthew dobře uvědomuje a nelibě nese.

„Martine!“ zvolala Robin radostně, když se objevil její mladší bratr v obklopení svých kamarádů a s vypitými třemi pivy, což rozhodně nebylo k jeho dobru.

„Asi už to víš, že?“ prohlásil Martin a bral jako samozřejmost, že musí být informovaná. V ruce držel mobil. Včera šel na noc ke kamarádovi, aby v jeho pokoji mohli přespat příbuzní z jižní Anglie.

„Co bych měla vědět?“

„Že včera v noci dopadl Rozparovače.“